

UZASADNIENIE

Dnia 11 października 2017 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) W., na skutek zawiadomienia B. P. o możliwości popełnienia przewinienia dyscyplinarnego przez radcę prawnego A. S. na podstawie art. 303 k.p.k., art. 305 k.p.k., art. 325e § 1 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2016 r. poz. 233) postanowił wszcząć dochodzenie w sprawie możliwości popełnienia przewinienia dyscyplinarnego polegającego na naruszeniu postanowień art. 26 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w zw. z art. 64 ust 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych, poprzez świadczenie pomocy prawnej na rzecz (...) i Pani J. R. w sytuacji konfliktu interesów.

Po przeprowadzeniu dochodzenia, postanowieniem z dnia 13 marca 2010 r. (Sygn. akt: RD 111/17) Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego postanowił umorzyć postępowanie dyscyplinarne na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 2115).

Od tego postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego, B. P. wniósł odwołanie, wnosząc o jego uchylenie i dalsze prowadzenie postępowania, zarzucając temu postanowieniu błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, poprzez przyjęcie, że okoliczność podlegania służbowego (nie koniecznie bezpośredniego) J. R. radcy prawnego A. S. i zależność od niej w zakresie zatrudnienia na (...) (...) W., przy jednoczesnym reprezentowaniu J. R. w sprawach prywatnych, przeciwko pracownikowi naukowemu uczelni nie stanowi konfliktu interesów w rozumieniu przytoczonych w uzasadnieniu przepisów. W związku z wniesionym odwołaniem Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) W. (zwany dalej „Sądem”), postanowieniem z dnia 5 czerwca 2019 r., na podstawie art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych z dnia 6 lipca 1982 r. (Dz. U. z 2018 r. poz. 2115) w zw. z art. 437 § 1 i 2 i art. 465 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 330 § 1 k.p.k. postanowił uchylić w całości zaskarżone postanowienie.

Po przeprowadzeniu dochodzenia Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) W. postanowieniem z dnia 10 września 2019 r. umorzył dochodzenie w sprawie na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 2115), od którego B. P. wniósł odwołanie, zarzucając zaskarżonemu postanowieniu błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływa na rozstrzygnięcie, poprzez ustalenie, że brak jest konfliktu interesów, przy ustaleniach prawidłowych co do sposobu wykonywania pracy przez radcę prawnego A. S. oraz błąd w ustaleniach faktycznych co do ustalenia, że J. R. nie jest przełożoną A. S. oraz wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Sąd uznał ustalenia stanu faktycznego sprawy poczynione przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego za prawidłowe i przyjął je za własne. Sąd przeanalizował wszystkie dowody dopuszczone w sprawie oraz zeznania świadków i na ich podstawie nie znalazł podstaw do kwestionowania rzetelności któregośkolwiek z nich. W ocenie Sądu Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego przeprowadził postępowanie rzetelnie, a Sąd szczegółowo przeanalizował treść wniesionej skargi.

Sąd zważył co następuje:

Na podstawie przedstawionego materiału dowodowego oraz ustalonego stanu faktycznego, Sąd postanowił utrzymać w mocy w całości zaskarżone postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia 10 września 2019 r. o umorzeniu dochodzenia w sprawie dopuszczenia się przez radcę prawnego A. S. przewinienia dyscyplinarnego. Sąd uznał, że okoliczności sprawy zostały dostatecznie wyjaśnione przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego.

W postępowaniu dyscyplinarnym rozważeniu podlegają czynności radców prawnych oraz aplikantów radcowskich, które mogą naruszać zasady określone w Kodeksie Etyki Radcy Prawnego lub pozostawać w sprzeczności z regulacjami ustawy o radcach prawnych.

Analiza stanu faktycznego przedmiotowej sprawy nie daje podstaw dla postawienia zarzutów radcy prawnemu A. S.. Należy wskazać, iż przepis art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. stanowi, że nie wszczyna się postępowania, a wszczęte umarza, w sytuacji gdy czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego albo ustawa stanowi, że sprawca nie popełnia przestępstwa. Przytoczony przepis prawa stanowi ujemną przesłankę procesową, co oznacza że jej wystąpienie powoduje niedopuszczalność postępowania. Podkreślić także należy, że ustalenie negatywnej przesłanki procesowej nie daje organowi procesowemu wyboru i obligatoryjnie umarza on postępowania, gdyż postępowanie karne po jej ujawnieniu staje się niedopuszczalne.

Przepis art. 26 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, którego naruszenie zarzucono radcy prawnemu A. S. stanowi, iż radca prawny nie może świadczyć pomocy prawnej, jeżeli wykonywanie czynności zawodowych naruszałoby tajemnicę zawodową lub stwarzało znaczne zagrożenie jej naruszenia, ograniczenia jego niezależności, albo gdy posiadana przez niego wiedza o sprawach innego klienta lub osób, na rzecz których uprzednio wykonywał czynności zawodowe, dawałaby klientowi nieuzasadnioną przewagę, a ust. 2 wskazanego przepisu iż, jeżeli okoliczności, o których mowa w ust. 1, ujawnią się w czasie prowadzenia sprawy, radca prawny obowiązany jest się z niej wyłączyć, a w szczególności wypowiedzieć klientowi pełnomocnictwo.

Radca prawny A. S. zgodnie z zeznaniami stron reprezentowała J. R. m.in. w sprawie przeciwko B. P., w ramach skargi na działania B. P. (P.), skierowanej do Rzecznika Dyscyplinarnego (...) (...). Podkreślić należy, że radca prawny A. S. nie była nigdy pełnomocnikiem B. P. (P.) w jakiegokolwiek sprawie. Radca prawny A. S. była zatrudniona na (...) (...) W., tak jak J. R., jednak nie stwierdzono występowania stosunku podległości bezpośredniej lub podległości wyższego szczebla. Bezpośrednim przełożonym radcy prawnego A. S. jest dr D. K., natomiast przełożonym wyższego szczebla jest Kierownik Katedry (...) dr P. K.. Także z treści pisma (...) im. P. (...) W. z dnia 14 sierpnia 2019 r. nie wynika, iż J. R. jest przełożonym radcy prawnego A. S., która zatrudniona jest na stanowisku Asystenta oraz pełni funkcję Pełnomocnika ds. (...) i Doktorantów, za którą nie otrzymuje dodatkowego wynagrodzenia. (...) (...) wskazał także, iż wyłącznie Rektor jest uprawniony do podejmowania decyzji w sprawie zmian wynagrodzenia lub zmian w umowie o pracę dotyczących radcy prawnego A. S..

Wskazać należy, iż radca prawny A. S. reprezentowała J. R. w sprawach prywatnych, niezwiązanych z działalnością statutową (...) (...) W. i pozostających bez jakiegokolwiek związku z pracą radcy prawnego A. S. w tej placówce. J. R. była reprezentowana przez radcę prawnego A. S. wyłącznie w sprawach prywatnych, czego dotyczył także zakres umocowania (współautorstwo publikacji naukowej), a nie działalności statutowej (...) (...) W., co wynika także z pisma radcy prawnego A. S. z dnia 30 maja 2017 r. kierowanego do B. P.. W związku z powyższym nie sposób przyjąć, iż działalność radcy prawnego A. S. zagrażała ograniczeniem niezależności radcy prawnego ani, że doszło do ograniczenia lub choćby ryzyka ograniczenia niezależności radcy prawnego w wykonywanych czynnościach.

B. P. nie udowodnił w żaden sposób także, aby radca prawny A. S. wywierała jakikolwiek wpływ lub instruowała go w zakresie podejmowanych przez niego czynności prawnych lub faktycznych. Twierdzenia B. P. pozostały nieudowodnione i nieuprawdopodobnione, czemu stanowczo zaprzeczyła również radca prawny A. S..

Wskazać należy, iż radca prawny A. S. nie naruszyła reguł postępowania określonych zarówno w Kodeksie Etyki Radców Prawnych jak i w ustawie o radcach prawnych. Powyższe akty prawne nie zakazują reprezentowania przez radcę prawnego osoby, z którą radca prawny współpracuje w ramach zatrudnienia w tym samym miejscu. J. R. nie jest ani bezpośrednim przełożonym ani przełożonym wyższego szczebla wobec radcy prawnego A. S. w ramach zatrudnienia na (...) oraz nie jest osobą uprawnioną do podejmowania decyzji w sprawie zmian wynagrodzenia lub zmian w umowie o pracę w tej placówce, w związku z czym nie może być mowy o konflikcie interesów po stronie radcy prawnego.

W związku z powyższym należało, zgodnie z art. 64. ust. 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. utrzymać w mocy postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia 10 września 2019 r.

O kosztach postępowania przed Sądem Dyscyplinarnym orzeczono zgodnie z art. 70⁶ ust. 2 ustawy o radcach prawnych, obciążając zryczałtowanymi kosztami postępowania w kwocie 1000 zł Okręgową Izbę Radców Prawnych (...) W..

Pouczenie:

Niniejsze orzeczenie jest prawomocne i nie przysługuje na nie stronom środek odwoławczy.